

by obchodník zboží a zařízení koupil v tom stavu, v jakém právě bylo v době zřízení inventury. Než, ať byl úmysl stran ten neb onen, vždy záleželo stanovení přejímací ceny na dodatečné dohodě stran, to tím spíše, ano zboží a zařízení před inventurou, která měla býti předsevzata druhý den, žalobcem ani nebylo prohlédnuto. Pro nedostatek této dohody postrádá úmluva stran podstatného a nezbytného předpokladu platné kupní smlouvy, dohody o kupní ceně. Na zjištěnou úmluvu stran nelze pohlížeti ani jako na předběžnou smlouvu (*pactum de contrahendo*) ve smyslu § 936 obč. zák. Pro závaznost takovéto úmluvy vyžaduje zákon, by všechny podstatné náležitosti smlouvy byly určeny. K platnosti úmluvy o budoucí kupní smlouvě vyžaduje se tedy, by dohodou stran byla kupní cena určena. Poněvadž však v souzeném případě, jak bylo doličeno, k takové dohodě nedošlo, není tu ani úmluvy ve smyslu § 936 obč. zák. Neprávem vytýká dovolatel, že odvolací soud nedospěl k úsudku, že došlo k definitivnímu uzavření nájemní smlouvy, ač ze zjištěných skutečností plyne, že smlouva tato byla uzavřena. Odvolací soud vyslovuje, že se strany nepochybně dohodly o nájmu sporných místností, a zjišťuje veškeré podstatné body nájemní smlouvy, o nichž mezi stranami došlo k dohodě. Žalobnímu žádání o splnění nájemní smlouvy odvolací soud právem nevyhověl, poněvadž účinnost nájemní smlouvy závisela na platném uzavření smlouvy kupní, k níž nedošlo.

Čís. 8815.

Věřitel jest oprávněn odporovati v rozvrhovém řízení celé pohledávce předchozího věřitele bez obmezení na částku, kterou by byla kryta jeho vlastní pohledávka, předpokládajíc ovšem, že by se mohlo dostat na jeho pohledávku z dražebního výtěžku, kdyby bylo popírané právo vypuštěno. Každý účastník jest oprávněn domáhati se toho, by celá částka nejvyššího podání, o níž jest k odporu zahájena rozepře, zůstala v soudním uschování.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 108/29.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přihlásila okresní hospodářská záložna v knihovním pořadí pohledávku 1,500.000 Kč, 1,000.000 a 200.000 Kč. Proti příkázání těchto pohledávek vznesli odpor další knihovní věřitelé Jaroslav L. a D. F., ohledně prvé pohledávky co do celé její výše až na částku 374.000 Kč, ohledně dalších dvou pohledávek co do celé výše. Odpory byla popírána kromě jiného zvláště také platnost a jsoucnost oněch tří pohledávek až na částku 374.000 Kč. Soud první stolice poukázal oba odporovatele, pokud neopíraly odpory o důvody formální, na pořad práva a přikázal okresní hospodářské záložně celkem 2,047.733 Kč. Jaroslav L. podal pak ve lhůtě na okresní hospodářskou záložnu žalobu, o které dosud nebylo rozhodnuto. D. F. žalobu nepodal. K rekursu Jaroslava

L-a změnil rekursní soud napadené usnesení v ten rozum, že přikázal okresní hospodářské záložně jen 374.000 Kč a že zbytek zůstane v soudním uschování až do právoplatného rozhodnutí sporu, pokud se týče do dodatečného rozvrhu podle výsledku sporu. D ů v o d y: Podle § 232 druhý odstavec ex. ř. jest rozsudek v rozepři o odporu při rozvrhovém roku účinným pro veškeré účastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka a proti němu. § 233 ex. ř. v prvním odstavci stanoví, že v rozsudku, kterým se vyhovuje odporu, má býti, byť i nebylo za to žádáno, podle rozvrhového usnesení a podle spisů rozvrhového řízení určeno, kterému věřiteli a jakou částkou má býti vyplacena sporná část podstaty; odstavec druhý téhož § ustanovuje, že k případnému novému rozvrhovému řízení mají býti přibráni všichni účastníci, kteří nebyli již uspokojeni. Z toho plyne, že sporná část podstaty nemusí býti přiřčena právě žalobci, že sporným jest celý peníz, kterému bylo odporováno, nikoli jen peníz, rovnající se neuspokojené pohledávce žalujícího věřitele, a že část rozdělovací podstaty uvolněná tím, že se vyhová žalobě podané k provedení odporu, přikáže se oprávněným podle jejich knihovního pořadí a bez ohledu na to, zda žalovali čili nic (Vide Ex. komentář Neumann vyd. z r. 1906 a čís. 7723 sb. n. s.). Jestliže tudíž prvý soud v napadeném usnesení přikázal okresní hospodářské záložně na celkem přikázaných 2,564.073 Kč 82 h částku 2,047.733 Kč 82 h a zadržel ke krytí pohledávky Jaroslava L-a s přísl. po přikázání částky 34.093 Kč 45 h jen částku 516.340 Kč, neodpovídá tento postup shora uvedeným ustanovením §§ 232 a 233 ex. ř. a ustanovení § 236 ex. ř. Za daného stavu věci, když dle shora uvedeného z pohledávek Okresní hospodářské záložny nesporná jest pouze částka 374.000 Kč, když ohledně zbývajících částí pohledávek těch spor podle § 231 ex. ř. stěžovatelem zahájený dosud není rozhodnut, lze k vydání Okresní hospodářské záložně poukázati z nejvyšších podání jen částku 374.000 Kč, další však částku dle usnesení rozvrhového na pohledávky záložny té přikázanou 2,190.073 Kč 82 h nadále v soudním uschování ponechati až do právoplatného skončení sporu, pokud se týče dodatného rozvrhu ve smyslu § 233 ex. ř. Vzhledem k tomu nebylo třeba zabývati se dále otázkou, zda zadrželá částka 516.340 Kč stačí ke krytí neuspokojené pohledávky stěžovatele, čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Okresní hospodářské záložny.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost a stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Právní názor stěžovatelky, že zadní věřitel jest oprávněn odporovati jen takové částce předchozích pohledávek, jejíhož uvolnění jest potřebí, by jeho pohledávka došla plného uspokojení, nemá opory v zákoně. Takového omezení exekuční řád nestanoví, naopak vyplývá z materiálií (I. str. 546), že tu jde o zájmové

společenství reálních věřitelů podle období úpadkového řízení, a jest proto rozuměti ustanovení § 213 ex. ř. tak, že každý věřitel jest oprávněn odporovati celé pohledávce předchozího věřitele bez omezení na částku, kterou by byla kryta jeho vlastní pohledávka, ovšem za předpokladu, že by se mohlo dostati na jeho nárok z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno. Důsledkem této zásady stanoví § 232 druhý odstavec ex. ř., že rozsudek o odporu jest účinný pro veškeré účastněné věřitele a proti nim, jakož i pro dlužníka a proti němu. Bude-li vyhověno žalobě Jaroslava L-a, případně uvolněná částka nejvyššího podání ostatním věřitelům, kteří dosud nebyli uspokojeni, pokud se týče dlužníkům, na stěžovatelku však se z uvolněné částky nemůže vůbec nic dostati. Podle § 236 třetí odstavec ex. ř. musí býti celá částka nejvyššího podání, o níž jest zahájena rozepře, zadržena, a zásadně jest každý účastník oprávněn domáhati se toho, by celá příslušná částka zůstala v soudním uschování bez omezení, jehož se stěžovatelka domáhá, neboť jinak by muselo býti rozhodnuto o rozdělení sporné částky již před vynesením rozsudku, musilo by býti předem určeno to, co podle § 233 ex. ř. jest vyhrazeno rozsudku, vyhovujícimu odporu, pokud se týče novému rozvrhovému usnesení. V druhém odstavci § 232 ex. ř. je též výslovně poukázáno na ustanovení § 14 c. ř. s., podle něhož se účinek úkonů činných společníků vztahuje i k společníkům liknavým. Z toho plyne, že se účinek úkonů Jaroslava L-a vztahuje také k ostatním účastněným věřitelům a ke dlužníkům. Tomu-li tak, musí Jaroslavu L-ovi býti přiznáno právo, by postupoval v exekučním řízení i v řízení rozvrhovém takovým způsobem, by jeho úkony jevily účinek též pro ostatní účastníky tohoto řízení. Nelze mu tudíž odepřítí oprávnění k rekursu. Ostatně jest nesprávný stěžovatelčin předpoklad, že knihovní pohledávka Jaroslava L-a jest v bezprostředním pořadí za pohledávkou stěžovatelčinou, neboť, jak vyplývá z výpisu z pozemkové knihy, jsou mezi pohledávkou stěžovatelčinou a pohledávkou Jaroslava L-a vloženy pohledávky firmy K. a pozemkové banky v Praze. Důvody, z nichž stěžovatelka odvozuje svůj zájem na tom, by peníze nebyly zadržovány byť i závažné, musí ustoupiti předpisům zákona.

Čís. 8816.

K povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky se vyžaduje, by nebezpečí ohrožující vydobytí pohledávky vycházelo z jednání dlužníkovy, třebaš nikoliv obmyslného; nestačí pouhé ohrožení věcné. Nestací najmě okolnost, že by rozsudek musel býti vykonán v cizině.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 142/29.)

Návrhu, by bylo povoleno proti francouzské firmě prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.